

Published in **Florentin Smarandache și seducția polimorfismului. Analize, interpretări, cronici, articole, note și recenzii**, pp. 310-312. Editori: Al. Florin Țene, Andrușa R. Vătuiu. Sibiu: Agora, 2017; 843 pages. ISBN 9781599735023. Also appeared in *Apă Vie, Almanahul Tuturor Românilor*, Timișoara, Uniunea Fundația Augusta, 2000, p. 263.

Distihuri paradoxiste

Valentin Borda

Paradoxul, devenit o practică destul de obișnuită în limbajul oamenilor, e frecvent și în lirica populară și – surprinzător – chiar în zona științelor exacte. Literatura cultă a făcut apel la el prea puțin sau deloc. Încât, ca să-l statueze ca gen literar – paradoxismul – a trebuit să scrie o carte cu titlul din genericul acestei recenzii, un român trăitor în America, Florentin Smarandache, oltean se pare și, sigur, matematician, prezentat ca atare într-o recent apărută enciclopedie americană, care vehiculează noțiuni de-ale Domniei sale, recunoscute deja internațional. „Națiunea” a scris, de altfel, despre acest fapt.

Florentin Smarandache este autor al mai multor cărți, căutător și inventator de formule noi de exprimare, convins că numai noul este capabil să oprească literatura de la expiere. Cum noutate este și volumul publicat la Editura „Dorul” din Norresundby, Danemarca (1998). Cu o prefață – Cuvânt înainte și înapoi – se vrea „al patrulea manifest paradoxist”. Care explică în termeni exacti ce este distihul paradoxist, cum se face, ce caracteristici are, comunică „tipuri de distihuri paradoxiste”. Citind-o, afli

că „Distihul paradoxist este format din două versuri, antitetice unul altuia (sic!), dar care împreună se contopesc într-un întreg, definind (sau făcând o punte de legătură) cu titlul.”

Afli, de asemenea, că „școala de literatură paradoxistă” s-a relevat prin anii '80 și că, acum, prin „aceste bi-versuri închise într-o formulă nouă” continuă „cu o deschidere spre esență”.

Cum sună bi-versurile semnate de Florentin Smarandache este ușor să te convingi, dacă ai răbdare să îți arunci ochii peste multele distihuri din carte. Iată câteva, selectate la întâmplare: „Credincios/În necredință” (*Ateu*); „Ilogică/Logică” (*Metafizică*); „Cea mai bună minciună/Este adevărul” (*Onestitate*); „I se bagă-n cap de mic/Că el n-are cap” (*Îndoctrinat*); „Omul potrivit/La locul potrivit” (*Infractor*); „Război/Împotriva războiului” (*Pace*); „Se face frate cu lacu' / Până trece dracu” (*Baltă*).

Neîndoielnic, asemenea versuri includ în ele o sclipire de inteligență. Ca să le asociezi, îți trebuie o minte iute și, desigur, cultură acumulată prin lectură sau experiență de viață.

Câtă poezie emană ele, este o altă problemă. Aș spune chiar că ele nu au fior poetic, cum fără poezie sunt și experimentele dadaiste ale lui Tristan Tzara.

Sunt, însă, ca și dadaismul, un experiment și, de aceea, pentru că autorul este un român, trebuie luat în seamă.

Deocamdată cu titlul de inventator, lăsând viitorul să hotărască dacă se vor impune.

Consemnare publicată în *Apă Vie, Almanahul Tuturor Românilor*, Timișoara, Uniunea Fundația Augusta, 2000, p. 263.